

Всички знаеха чудната дружба между Марка и Дорча. Яхнѣше ли бай Тодоръ магарето, Дорчо непременно вървѣше следъ него. Но яхнѣше ли коня, Марко въ никой случай не се унижаваше да върви отзадъ.

Хората често се забавляваха съ Дорчовата привързаностъ. Тѣ издебваха Марка, когато пие вода на рѣката или отъ коритото на кладенеца, хващаха го за ушитѣ и почваха да го дърпатъ, да го подиграватъ и поритватъ. Веднага Дорчо прилепваше уши, изцвилваше злобно и застрашително се спускаше къмъ предизвикателитѣ. Хората побѣгваха. Марко оперваше уши, но дори и не поглеждаше къмъ Дорча. Сякашъ го бѣше назначилъ свой тѣлопазитель, и той бѣше длъженъ всѣкжде да го пази.

Единъ день бай Тодоръ викна на момчето си:

— Иванчо, я иди за вода на изворчето до камъка!

Иванчо турна стомнитѣ въ дисагитѣ, намѣсти ги на Марка, яхна го и тръгна. До изворчето Марко вървѣ добре, ала тамъ му хрумна нѣщо. Щомъ турнаха пълнитѣ стомни въ дисагитѣ и Ванчо го възседна, той почна да се дърпа. Тогава Ванчо го плесна съ пржчката. Марко сви уши, метна задни крака, и Ванчо и стомнитѣ се струполиха на земята.

Стомнитѣ се счупиха и полѣха Иванча. Марко погледна назадъ, и съ ревъ полетѣ къмъ село.

До късно той не се прибра. Знаеше какво го чака. Ала огладнѣ хубавичко и цѣлата му козина настрѣхна отъ студъ. Той тихичко се промъкна и застана до вратата на обора. Тамъ го пипна бай Тодоръ и го натупа поучително. Върза го далечъ отъ Дорча, държа го гладенъ и на сутринята го даде да кара една седмица дърва.